pricepe cum se poate ca nişte oameni care surâd şi par a glumi întotdeauna asupra propriei lor poziţii în existenţă şi a nu o lua în serios – chiar atunci când sunt în primejdie – se lasă ucişi pe loc, mai curând decât să se clintească de pe o poziţie unde i-a uitat un ordin! Tipicari şi respectuoşi faţă de absolutul imperativelor, aceşti străini se miră cum de poate izbuti o administraţie care umanizează norma, sau o întreprindere purtată în iureş, energic, dar în perfectă neorânduială? Şi, la fel, foarte greu poate pricepe un slav voinţa noastră de a distinge lucrurile limpede şi de a nu ne mulţumi cu echivocuri; ori un anglo-saxon putinţa noastră de a făptui numai după ce ne-am ancorat fapta într-un principiu ori de a gândi numai după ce am precizat bine sensul lucrurilor.

Lucrurile acestea nu le-nţeleg, şi ni le ţin drept vini, mai ales popoarele *grave*, popoarele care au ridicat – în zădărnicia lor – istoria deasupra cosmosului, pretinzând omului să-şi asume răspunderi dumnezeieşti. Dar aceste lucruri sunt bunurile noastre spirituale şi nu vedem de ce le-am schimba, dacă nu plac unora şi altora. Ele dau vieţii noastre româneşti o dulceaţă pe care viaţa altora nu o cunoaşte, împacă pe om cu sine şi cu firea şi-i dau un